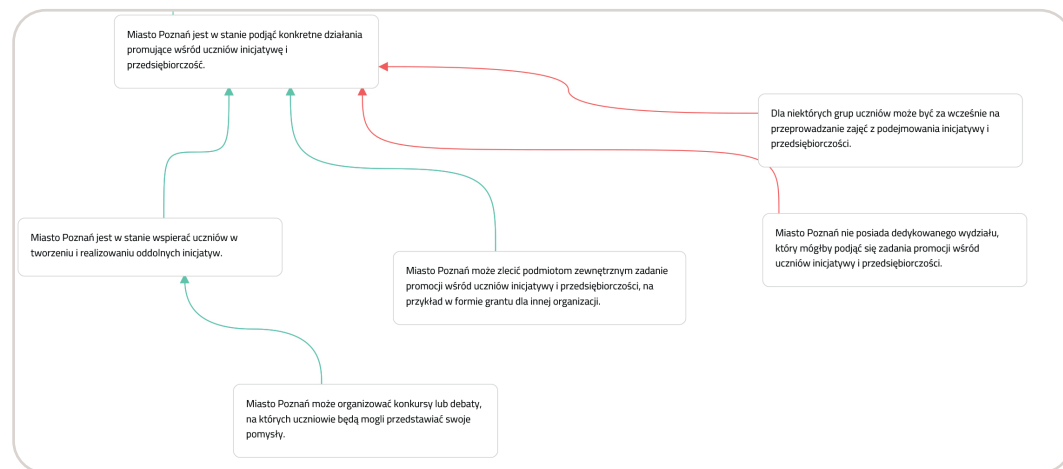

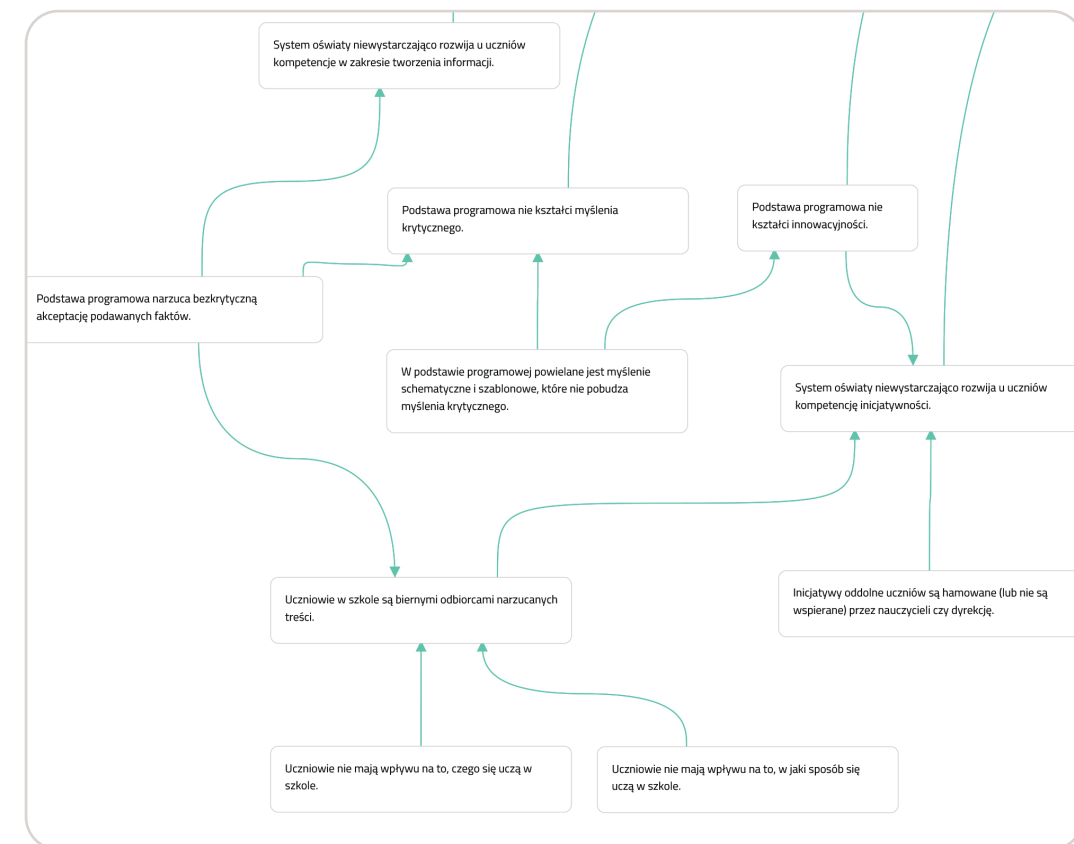
2.3. Kompetencje poznawcze

Z powielania w podstawie programowej myślenia schematycznego i szablonowego wynikać ma brak kształcenia myślenia krytycznego; podstawa narzuca bezrefleksyjną akceptację podawanych faktów, przez co uczniowie są w szkole biernymi odbiorcami treści – nie mają wpływu na to, czego i jak się uczą, a inicjatywy oddolne są hamowane lub niewspierane przez nauczycieli czy dyrekcję. Uczestniczący zwrócili uwagę, że choć podstawa programowa nie zawiera elementów rozwijających takie przedsięwzięcia, to Miasto Poznań jest w stanie promować je wśród uczniów, organizując konkursy lub debaty, na których będą mogli przedstawiać swoje pomysły, a także zlecając – na przykład w formie grantu – podmiotom zewnętrznym zadanie promowania inicjatywności wśród uczniów. Pojawiła się jednak uwaga, że Urząd Miasta nie posiada dedykowanego wydziału, który mógłby podjąć się kompleksowej promocji. Tego rodzaju funkcję mógłby objąć miejski Ośrodek Rozwoju Edukacji omawiany w kolejnym rozdziale w ramach zagadnienia intensyfikacji współpracy.

Badani wskazali też na inne metaproblemy uczenia się: niewystarczające rozwijanie u uczniów przez system oświaty kompetencji w zakresie tworzenia (co wynikać ma z owej bezrefleksyjności) i rozumienia informacji (w tym pozyskiwania ich i rozpoznawania fake newsów) oraz brak rozwijania przez podstawę programową umiejętności uczenia się przez całe życie. Wypunktowano brak zajęć, projektów i innych działań dotyczących technik uczenia się (w tym mnemotechnik), a także sposobów prostszego przyswajania i zdobywania wiedzy; pojawiło się jednak zastrzeżenie, że Miasto może wpłynąć na umiejętności

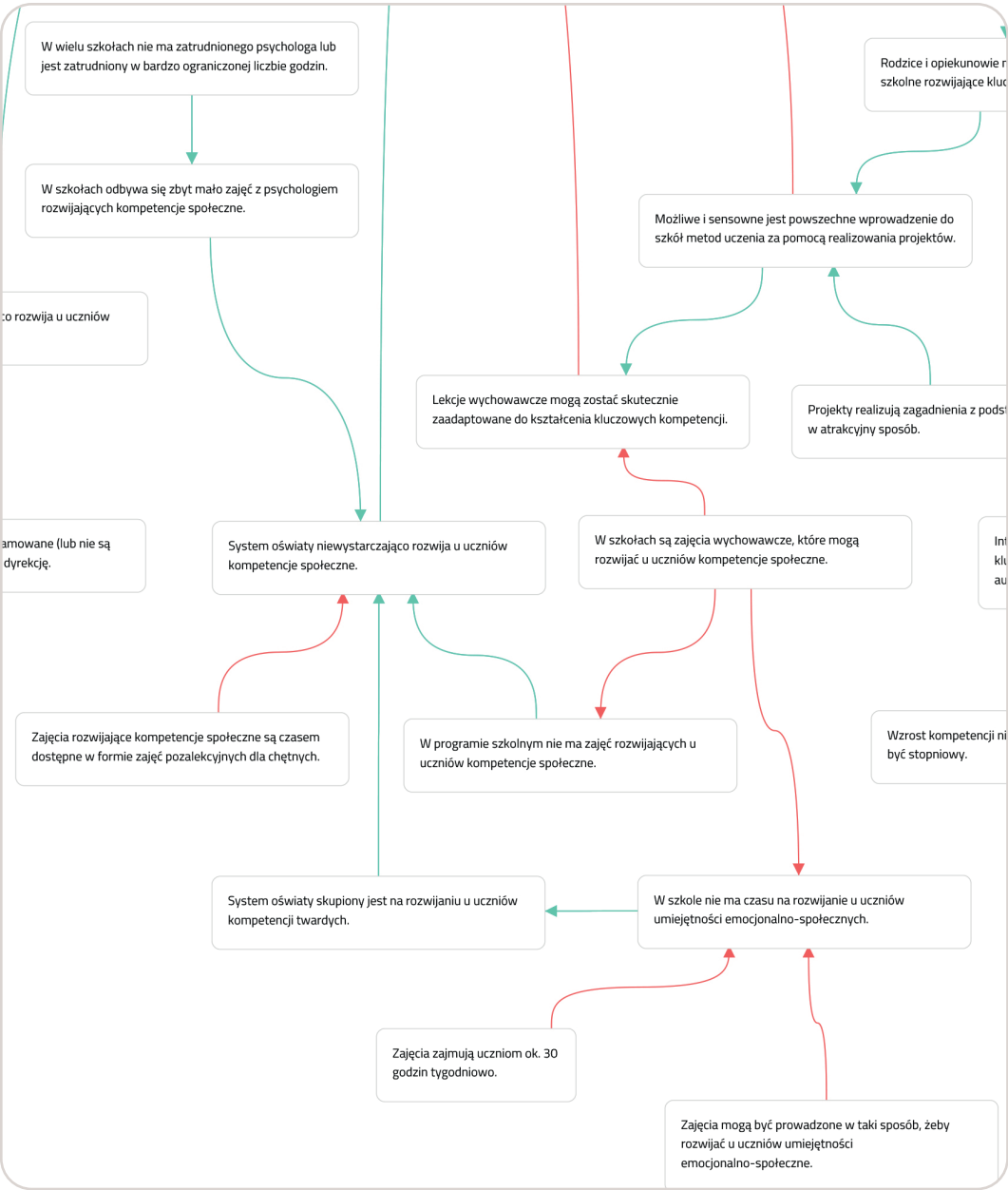
uczniów jedynie w trakcie nauczania szkolnego, bez wpływania na ich długoterminowe podejście i chęć do nauki.

2.4. Kompetencje społeczno-kulturalne

Uczestniczący zwrócili uwagę na niedomaganie systemu oświaty w kwestii rozwijania u uczniów kompetencji społecznych i kulturalnych. Bezspornym przykładem była zbyt mała liczba zajęć z psychologiem im poświęcona, a także wskazanie na częsty brak zatrudniania (lub w bardzo ograniczonej liczbie godzin) psychologów w szkołach. Badani nie zgadzali się co do tego, czy jest czas w ramach zajęć szkolnych na rozwijanie umiejętności emocjonalno-społecznych, jako że system oświaty skupia się na kształceniu kompetencji twardych – wskazano przy tym, że godzina wychowawcza może zostać zaadaptowana do potrzeb kluczowych kompetencji, w tym społecznych. Nadmieniono też o spordycznej dostępności pozalekcyjnych zajęć rozwijających te ostatnie kompetencje. Uczestniczący byli zgodni w kwestii braku możliwości skutecznego promowania przez Miasto kompetencji miękkich – wynikać to ma z dotychczasowego niepoświęcania przez nie zasobów na wydarzenia i warsztaty w tym zakresie, ale też indywidualnych cech (charak-

teru, osobowości) wpływających na rozwijanie owych kompetencji; zwrócono przy tym uwagę na trudność weryfikacji skuteczności kształcenia kompetencji miękkich.

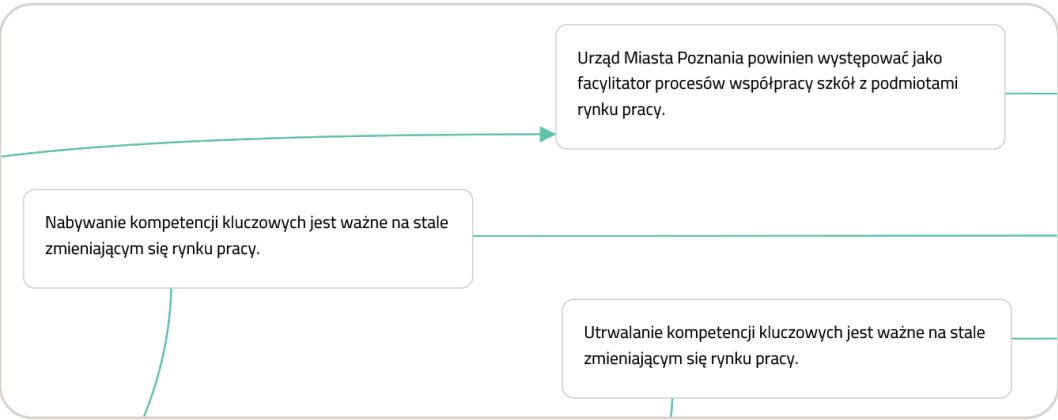

Pojawiły się głosy o niedostatecznym rozwijaniu przez program nauczania kompetencji obywatelskich u uczniów poprzez wykształcenie w nich świadomości własnych praw, lecz wskazano, że podstawa programowa zawiera temat praw uczniów w ramach wiedzy o społeczeństwie. Zgodność uczestniczących była za to w kwestii braku rozwoju kompetencji antydyskryminacyjnych przez podstawę programową i inne akty normatywne obowiązujące w szkołach – nie przewidują one ani lekcji, ani postępowań antydyskryminacyjnych; w podstawie brak też wspierania grup mniejszościowych.

Badani nie byli przekonani co do stopnia rozwijania u uczniów świadomości i kompetencji ekspresji kulturalnej. Wskazano, bez podania przykładów, że istnieje dużo możliwości korzystania z zajęć rozwijających tę świadomość, lecz zwrócono jednocześnie uwagę na umniejszanie roli i zmniejszanie liczby godzin zajęć typu plastyka czy muzyka.

2.5. Potrzeby rynku pracy

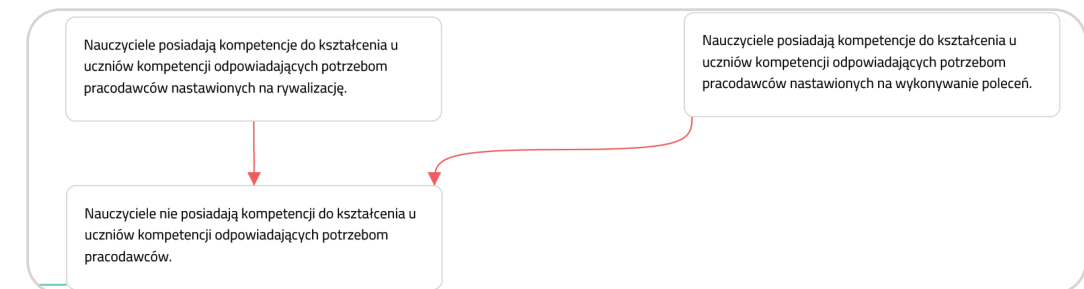
Uczestniczący byli jednomyślni co do powinności i możliwości podjęcia przez Miasto Poznań konkretnych działań mających przybliżyć uczniów do potrzeb rynku pracy. Powinność uzasadniono m.in. potrzebą nabywania i utrwalania kompetencji kluczowych (ważność tych działań wiązała się z nieustannym zmienianiem się rynku pracy) oraz potencjalnym występowaniem Urzędu Miasta Poznania w charakterze facylitatora procesów współpracy szkół z podmiotami rynku pracy.

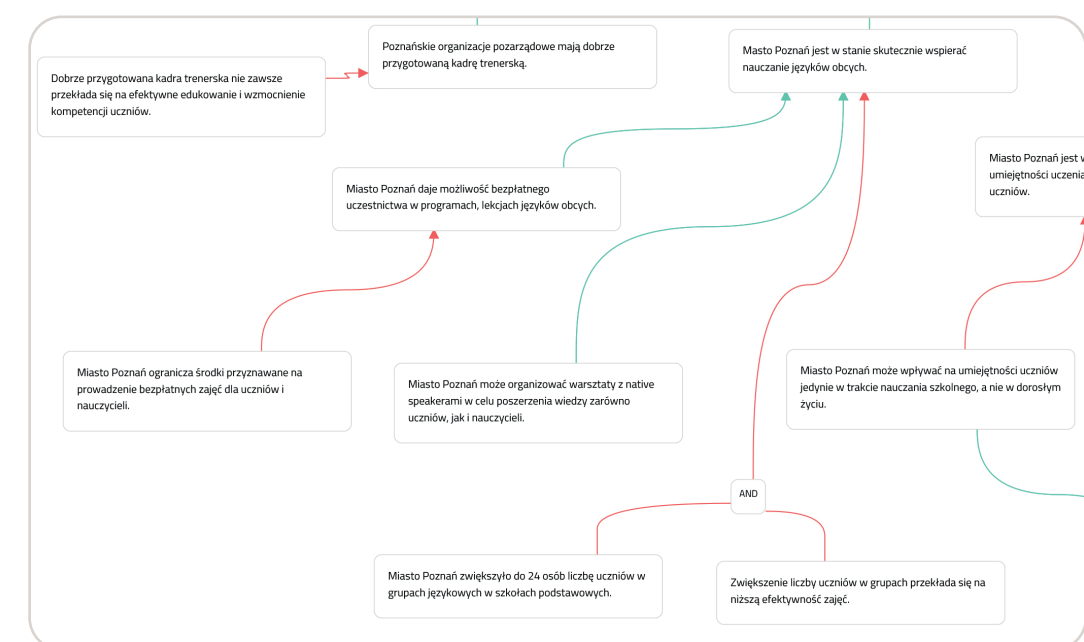
2.5.1. Treści programowe

Pod kątem przygotowania uczniów do wejścia na rynek pracy wskazano szereg niedomagań podstawy programowej i systemu oświaty jako takiego. Wypunktowano brak rozwijania u uczniów zdolności samoprezentacji oraz świadomości mechanizmów komunikacji i współpracy pomiędzy kluczowymi aktorami na tym rynku. Badani uznali, że Poznań jest w stanie wpłynąć na organizację zajęć, np. warsztatów, z tzw. employment skills, czyli przygotowywania uczniów do m.in. rozmów kwalifikacyjnych i pisania cv (również w języku angielskim), oraz że realizacja takiego przedsięwzięcia zaowocuje długofalowymi korzyściami dla przyszłych pracowników. Pojawiły się zastrzeżenia, że Miasto nie ma

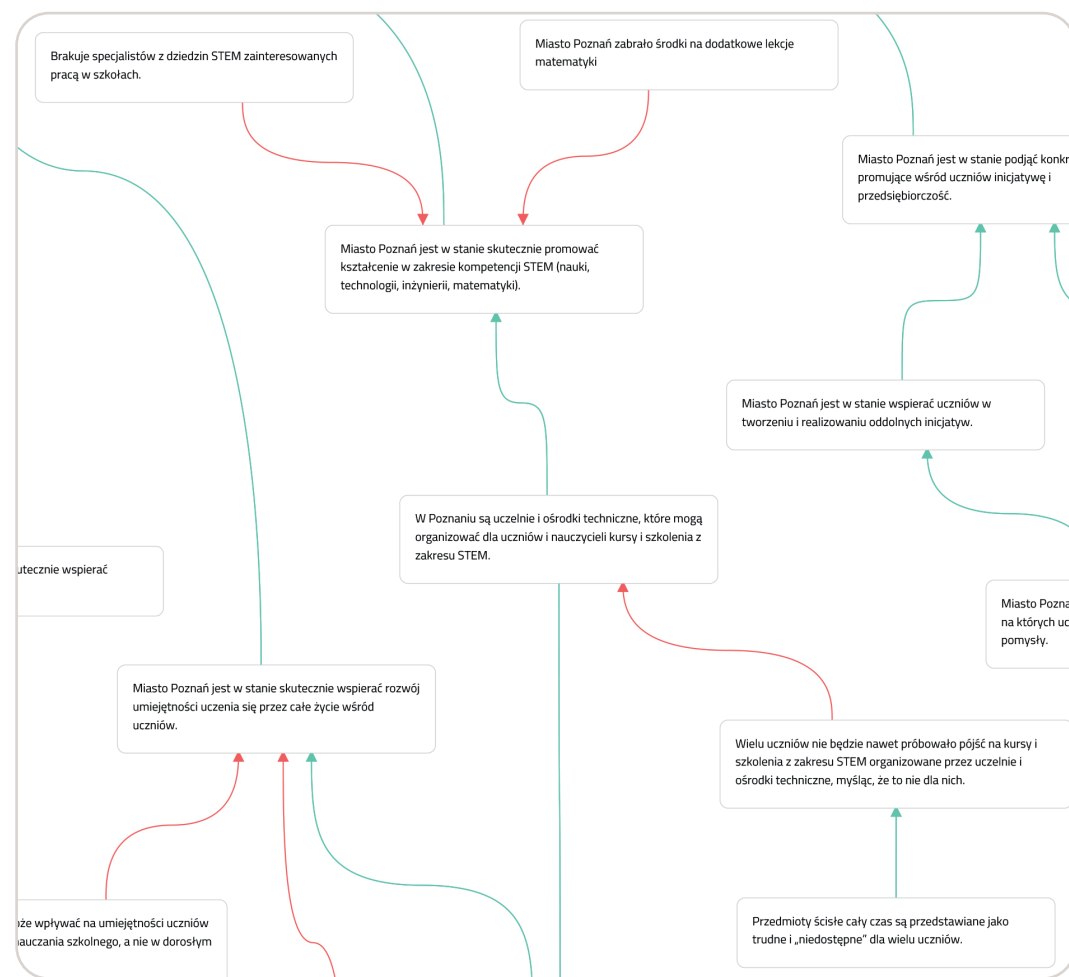
Niejednomyślność pojawiła się też przy rozważaniach o tym, czy nauczyciele posiadają kompetencje do kształcenia u uczniów kompetencji zgodnych z potrzebami pracodawców – odpowiedź twierdząca pojawiła się w kwestii przygotowania uczniów do rywalizacji oraz wykonywania poleceń.

Wskazano, że system oświaty niewystarczająco rozwija u uczniów kompetencje wielojęzyczności, bowiem poziom nauczanego języka nie jest współmierny do umiejętności językowych posiadanych przez uczniów. Zdaniem badanych skuteczne wspieranie przez Miasto nauczania języków obcych jest możliwe poprzez organizowanie i dla uczniów, i dla nauczycieli, warsztatów z native speakerami; choć wspomniano o umożliwianiu przez Miasto bezpłatnego uczestnictwa w programach i lekcjach językowych, to zwrócono uwagę na ograniczenia środków przyznawanych przez nie na prowadzenie bezpłatnych zajęć dla uczniów i nauczycieli. Co więcej, Miasto zwiększyło liczbę uczniów w grupach językowych w szkołach podstawowych, a według badanych przekłada się to na niższą efektywność nauczania.

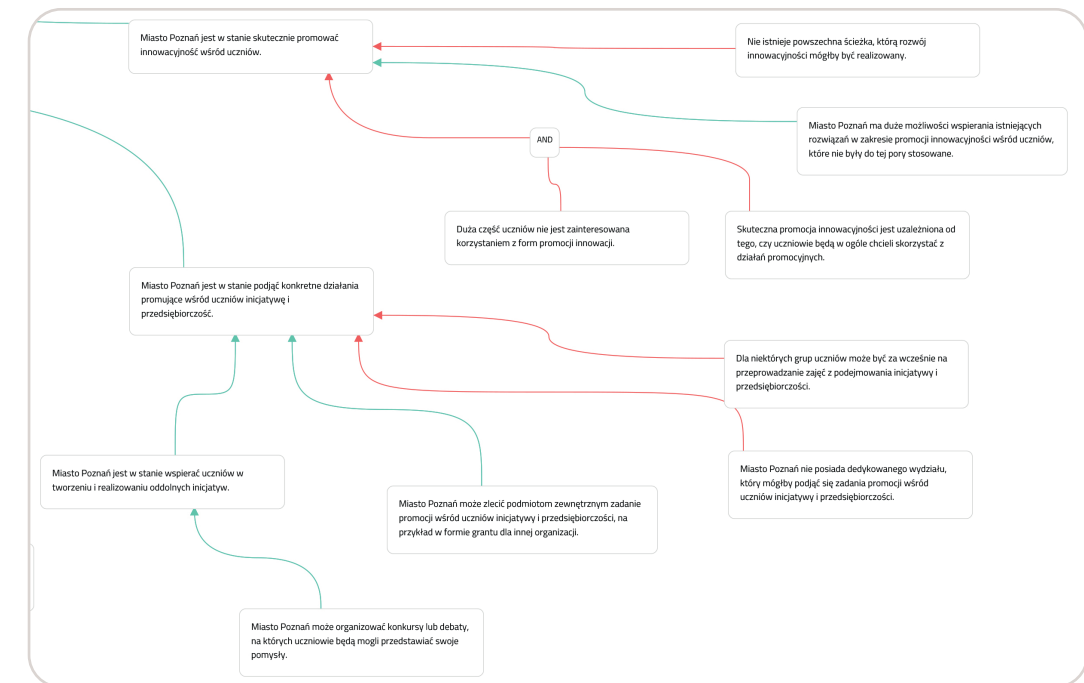

Podobnie sytuacja ma się z niewystarczającym rozwijaniem kompetencji STEM (tj. naukowych, technologicznych, inżynierskich i matematycznych), choć pojawił się głos, że uczniowie z Polski wykazują się wysokimi zdolnościami w tym zakresie w porównaniu do uczniów z innych krajów. Skuteczność polepszenia tych kompetencji ze strony Miasta jest ograniczana przez zmniejszenie środków na dodatkowe lekcje matematyki; choć w samym Poznaniu są uczelnie i ośrodki techniczne mogące szkolić uczniów i nauczycieli w tematach STEM, to brakuje specjalistów chętnych do pracy w oświacie. Dodatkową przeszkodą może być brak zainteresowania uczniów, co wynikać ma z przedstawiania nauk ścisłych jako trudnych i niedostępnych.

Kolejnym wyróżnionym problemem było niekształcenie – w ramach podstawy programowej – innowacyjności, co ma wynikać z powielania w niej myślenia schematycznego i szablonowego. Badani zwracali uwagę, że duża część uczniów nie jest zainteresowana korzystaniem z form promocji innowacji, a od ich chęci zależy ewentualna skuteczność miejskich działań w tym zakresie. Wyartykułowano też wątpliwo-

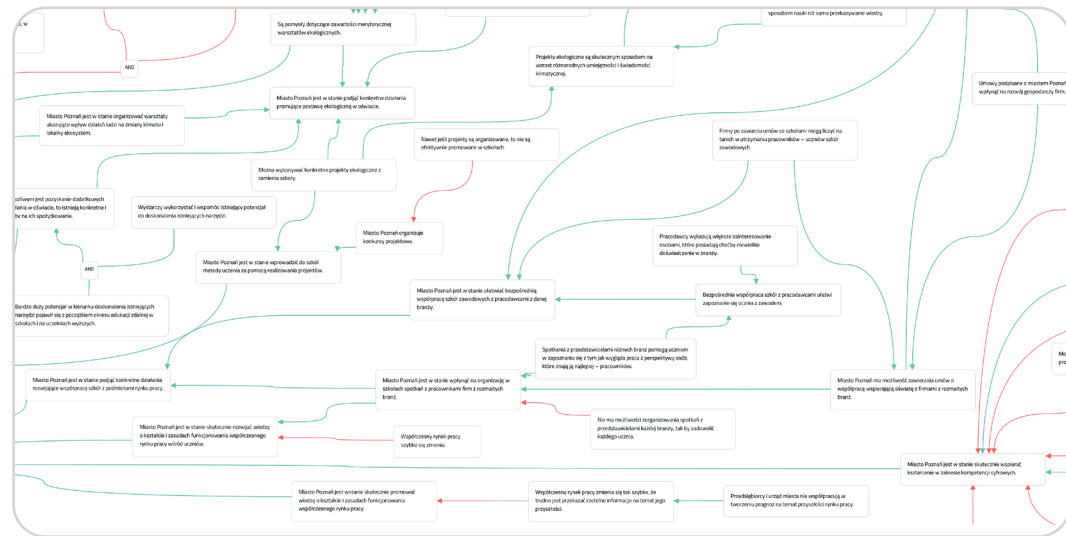
ści co do istnienia uniwersalnej ścieżki, którą rozwój innowacyjności mógłby być realizowany. Nie odniesiono się do tezy o dużych możliwościach Miasta Poznania co do wspierania istniejących rozwiązań w zakresie promowania innowacyjności wśród uczniów, które nie były do tej pory stosowane. W przypadku kompetencji przedsiębiorczości pojawiły się głosy i zastrzeżenia analogiczne do tych, co w przypadku inicjatyw oddolnych.

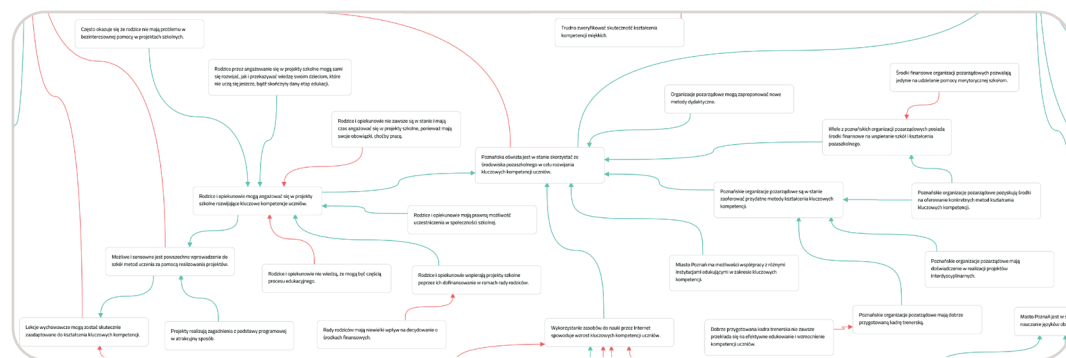
2.5.2. Współpraca szkół z podmiotami zewnętrznymi

Badani byli zgodni, że Miasto Poznań jest w stanie podjąć konkretne działania rozwijające kooperację szkół i aktorów rynku pracy. Mogłoby się to odbywać przez ułatwienie bezpośredniej współpracy szkół technicznych i branżowych z pracodawcami z danej branży poprzez negocjowanie umów korzystnych dla wszystkich stron. Podpisanie umów z Miastem może znacznie wpłynąć na rozwój gospodarczy firm, które dodatkowo będą mogły liczyć na tanich w utrzymaniu pracowników – uczniów szkół technicznych i branżowych; ci zaś zyskają na atrakcyjności jako potencjalni pracownicy po uprzednim zapoznaniu się z zawodem dzięki takiej współpracy. To ostatnie można realizować też poprzez spotkania z przedstawicielami różnych branż, lecz zwrócono uwagę, że nie da się zorganizować spotkań z każdej, aby zadowolić wszystkich uczniów. Uczestniczący wskazali, że przedsiębiorcy i Urząd Miasta nie współpracują w tworzeniu prognoz dot. rynku pracy, przez co trudno

jest przekazać uczniom wiedzę o kształcie i zasadach jego przyszłego funkcjonowania z uwagi na bardzo szybko zachodzące na nim zmiany. Badani zgodzili się, że Miasto Poznań jest w stanie promować wśród kadry nauczycielskiej wiedzę o realiach rynku pracy i umiejętność przekazywania tej wiedzy uczniom, co mogłoby być realizowane w ramach doskonalenia zawodowego we współpracy z Ośrodkiem Doskonalenia Nauczycieli w Poznaniu.

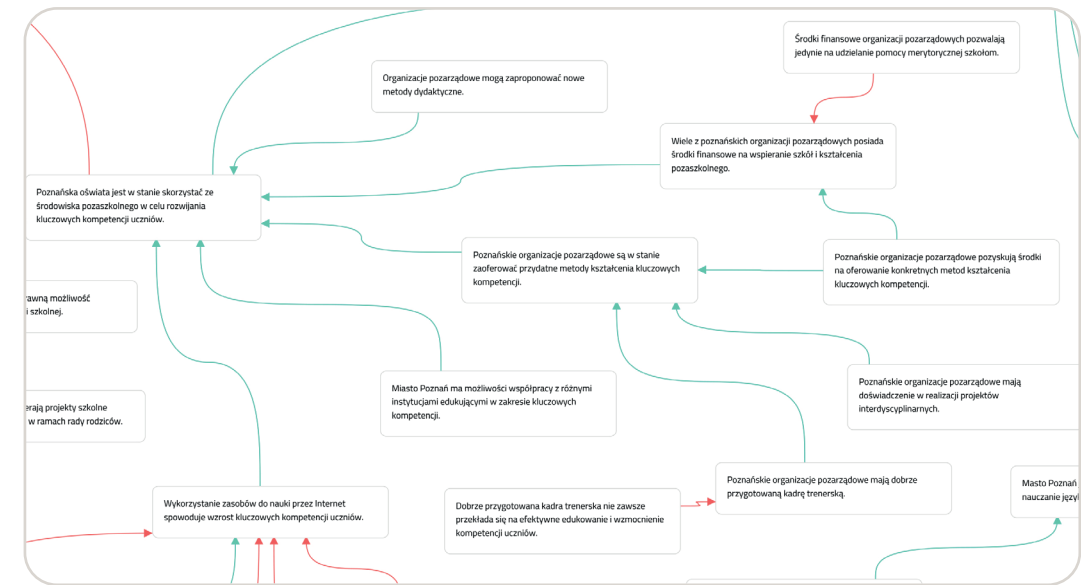

2.6. Rola środowiska pozaszkolnego

Wśród badanych panowała zgoda, że poznańska oświata jest w stanie skorzystać ze środowiska pozaszkolnego w celu rozwijania kluczowych kompetencji uczniów. Szczególną uwagę zwrócono na organizacje pozarządowe, rodziców i opiekunów uczniów oraz środowisko cyfrowe.

2.6.1. Organizacje pozarządowe

Jednym z argumentów za tym było posiadanie przez Miasto Poznań możliwości współpracy z różnymi instytucjami edukacyjnymi w zakresie kluczowych kompetencji. W temacie tym poruszono możliwość proponowania przez organizacje pozarządowe nowych metod dydaktycznych oraz oferowania przez nie przydatnych metod kształcenia kluczowych kompetencji (na co pozyskują środki); wskazano, że te z NGO, które działają w Poznaniu, mają dobrze przygotowaną kadrę trenerską, lecz zwrócono uwagę, że poziom przygotowania kadry nie zawsze przekłada się na efektywne edukowanie i wzmocnienie kompetencji uczniów. W tej części dyskusji wypunktowano też doświadczenie poznańskich organizacji w realizacji projektów interdyscyplinarnych oraz dostępność ich środków finansowych na wspieranie szkół i kształcenia pozaszkolnego – zwrócono jednakże uwagę, że owe środki pozwalają NGO jedynie na udzielanie pomocy merytorycznej szkołom.

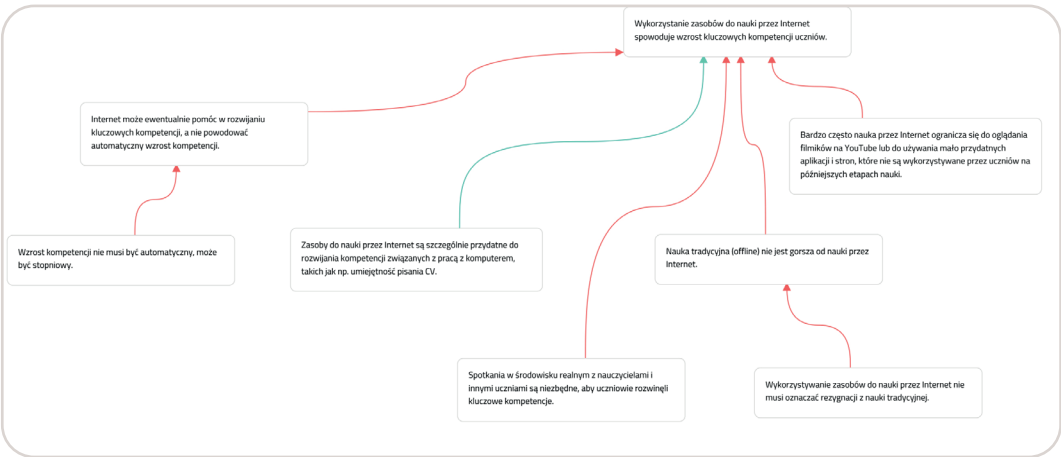
2.6.2. Rodzice i opiekunowie

Badani wskazali na możliwość angażowania się rodziców i opiekunów uczniów w projekty szkolne rozwijające kluczowe kompetencje tych ostatnich. Formą wsparcia takich projektów miałoby być udzielenie dofinansowania w ramach rady rodziców, lecz instytucja ta ma niewielki wpływ na decydowanie o środkach finansowych. Choć rodzice i opiekunowie mają prawną możliwość uczestniczenia w społeczności szkolnej, to nie zawsze wiedzą, że mogą być częścią proce-

su edukacyjnego; inną przeszkodą poruszoną w trakcie warsztatów był częsty brak czasu tych osób. Badani zwrócili uwagę na nierzadko bezinteresowną pomoc rodziców i opiekunów w projektach szkolnych oraz na potencjalne kształcenie ich samych i ich otoczenia, jeśli angażują się w takie przedsięwzięcia.

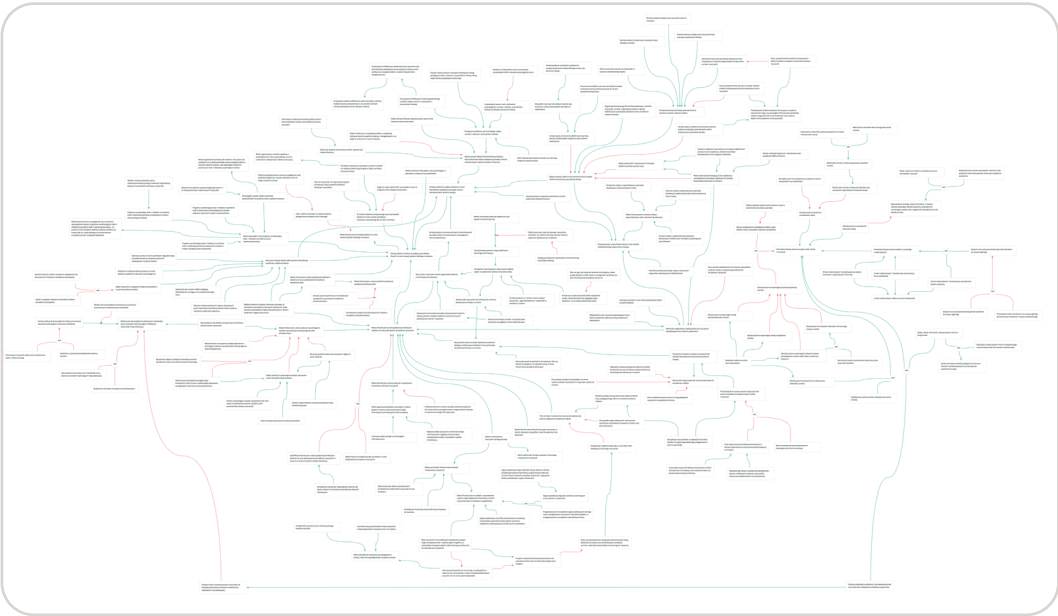
2.6.3. Internet i technologie informatyczne

Pomijając umiejętność rozwijania kompetencji związanych z pracą z komputerem, uczestniczący raczej sceptycznie odnieśli się do wykorzystywania zasobów do nauki przez Internet jako sposobu na wzrost kluczowych kompetencji uczniów. Wskazano, że w sytuacji nauczania zdalnego należy wziąć pod uwagę to, że nie każdy domownik posiada swoje własne stanowisko komputerowe i często musi je dzielić z innymi. Pojawiają się także problemy techniczne wynikające z nieznanomości programów oraz słabego połączenia internetowego. Dostrzeżono możliwości zwiększenia interaktywności procesu przekazywania wiedzy, a także zastosowania sztucznej inteligencji (machine learning) do wsparcia nauczania. Spotkania z nauczycielami i innymi uczniami w środowisku niecyfrowym uznano za niezbędne oraz zaakcentowano, że nauczanie tradycyjne nie jest gorsze od internetowego; wskazano przy tym, że korzystanie z zasobów Internetu nie musi oznaczać rezygnacji ze standardowej formy nauki. Jednocześnie wysunięto zastrzeżenia co do niewielkiej przydatności niektórych internetowych aplikacji, stron i materiałów. Wyrażono także niepewność co do aktualnego stanu rozwoju machine learningu w edukacji.

3. Kapitał ludzki w poznańskiej oświacie

W ramach tej grupy tematycznej zebrano 205 tez.

Największą uwagę uczestnicy poświęcili następującym tezom:

Miasto Poznań jest w stanie podejmować efektywne działania na rzecz podniesienia kompetencji nauczycieli:

- 9 WSPARĆ
- 1 PODWAŻENIE

Istnieją działania możliwe do podjęcia przez Miasto Poznań na rzecz rozwoju kapitału ludzkiego w oświacie:

- 7 WSPARĆ
- 0 PODWAŻEŃ

Warto jest rozwijać kapitał ludzki poprzez intensyfikację współpracy międzynarodowej:

- 6 WSPARĆ
- 0 PODWAŻEŃ

Poznańska oświata powinna przyjąć model «szkoły minimalnej»:

5 WSPARCIE

1 PODWAŻENIE

Poznańska oświata potrzebuje upowszechnienia wymiany innowacji i dobrych praktyk:

5 WSPARCIE

1 PODWAŻENIE

Należy stworzyć platformy do wymiany dobrych praktyk wśród interesariuszy poznańskiej oświaty:

2 WSPARCIA

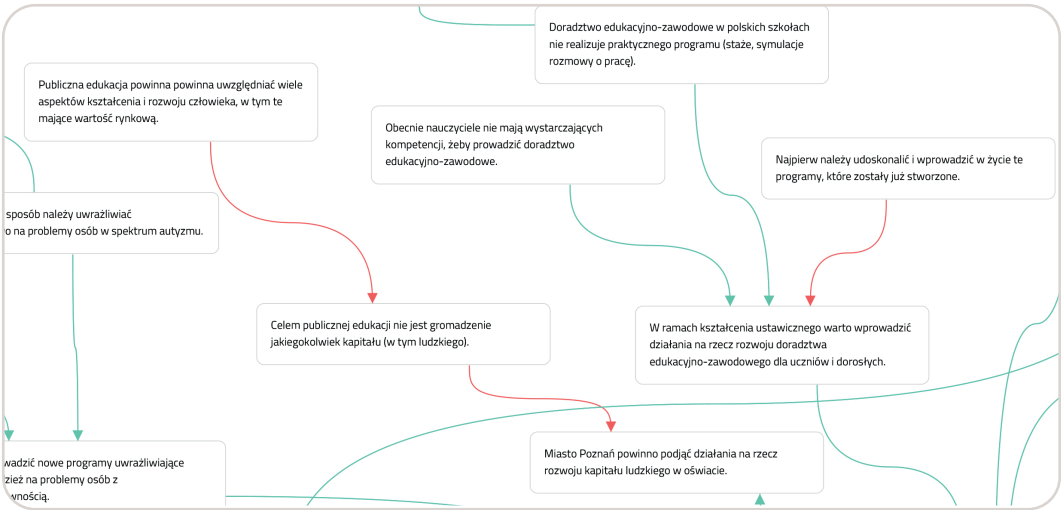
4 PODWAŻENIA

Scalona mapa argumentacji pozwala na wyodrębnienie następujących wątków związanych z kapitałem ludzkim w poznańskiej oświacie: podwyższenie kompetencji nauczycieli i dyrektorów oraz działania na rzecz intensyfikacji współpracy.

W trakcie warsztatów pogłębiono szereg obszarów tematycznych mających wpływ na rozwój kapitału ludzkiego w oświacie. Pojawiły się także głosy, że zamiast sformułowania kapitał ludzki warto używać potencjał ludzki. Poniżej omówione zostaną wyłonione obszary.

3.1. Podwyższenie kompetencji

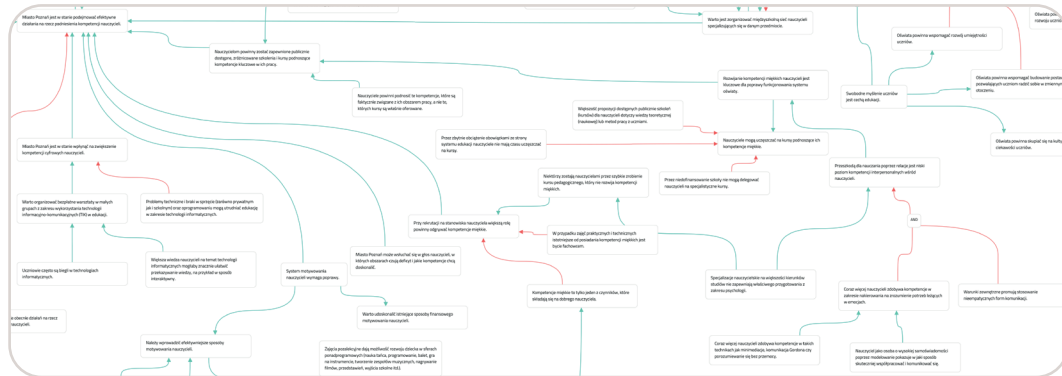
Uczestnicy zidentyfikowali problem braku kompetencji nauczycieli do prowadzenia doradztwa edukacyjno-zawodowego. Zaproponowano, aby w ramach kształcenia ustawicznego udoskonalić i wprowadzić w życie istniejące programy z tego zakresu. Podkreślono praktyczność działań takich jak staże, symulacje rozmowy o pracę oraz spotkania z przedsiębiorcami. ↓

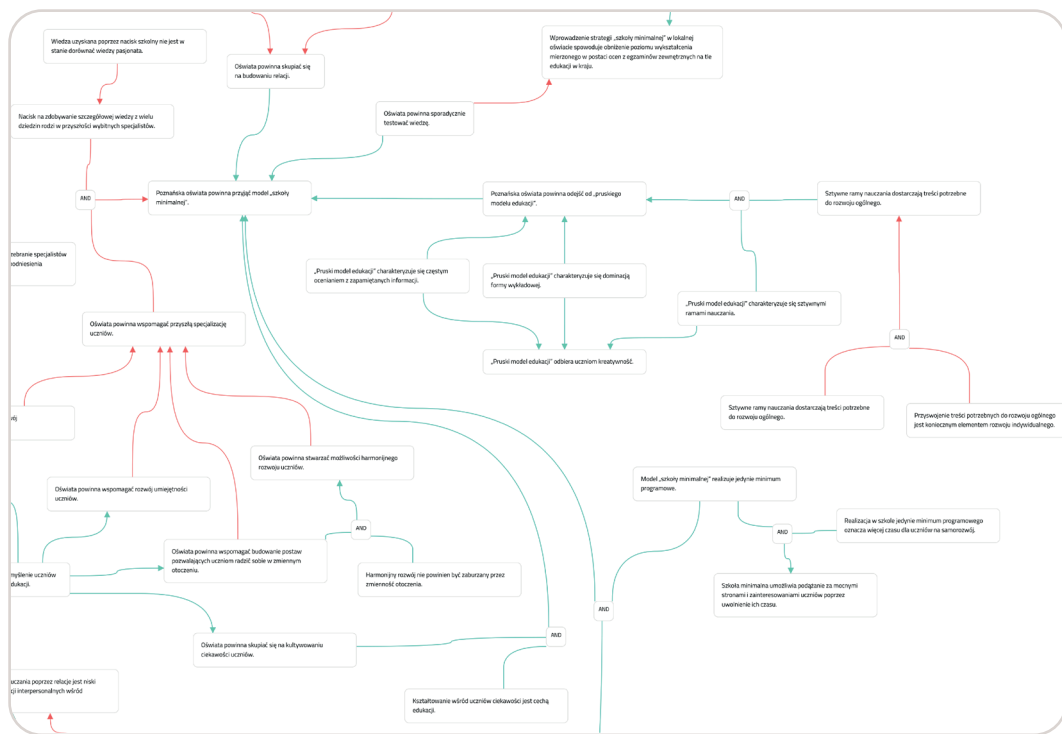
3.1.1. Podwyższenie kompetencji nauczycieli

Jak wskazano wcześniej, przekrojowym zagadnieniem dla problemu kompetencji w oświacie jest podwyższenie kompetencji nauczycieli; to jeden z najszerzej komentowanych tematów. Zauważono, że kompetencje nauczycieli mają duże znaczenie dla jakości edukacji, większe niż kompetencje dyrektorów, i Miasto Poznań powinno w przyszłości nadać wyższy priorytet temu zagadnieniu. Wśród wskazanych potrzeb wyróżnić można dwie główne kategorie kompetencji, które należy podnieść wśród nauczycieli: cyfrowe i miękkie. Dodatkowo można wskazać szczególny rodzaj kompetencji, który nie mieści się w powyższych kategoriach – te związane z uczestniczeniem w projektach ekologicznych. Spostrzeżenia w tym wątku zbieżne są z tymi, które pojawiły się podczas warsztatów z tematyki kompetencji w oświacie. Choć uczniowie często wykazują biegłość w podstawach korzystania z technologii informatycznych, to nauczyciele nie posiadają aktualnej wiedzy w tym zakresie. Zwiększenie jej mogłoby istotnie ułatwić interaktywne nauczanie. Podniesiono problem braku właściwego przygotowania nauczycieli i uczniów do zdalnej form nauki – pandemia COVID-19 stanowiła okazję do uwypuklenia tego zjawiska. Wśród kompetencji miękkich wskazano na potrzebę szkoleń z komunikacji bez przemocy i wskazano, że już obecnie coraz więcej nauczycieli zdobywa kompetencje w zakresie minimediacji, komunikacji Gordona czy porozumiewania się bez przemocy. Jako problemy wskazano: niedofinansowanie szkół, które nie mogą delegować nauczycieli na specjalistyczne kursy, zbytnie obciążenie nauczycieli obowiązkami ze

strony systemu edukacji, brak przygotowania z zakresu psychologii na studiach oraz przekazywanie wiedzy abstrakcyjnej poczytywanej za niepraktyczną na publicznie dostępnych szkoleniach.

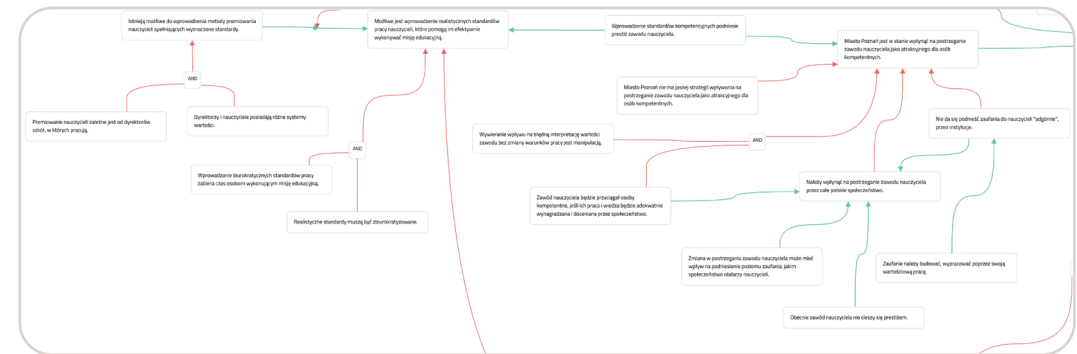

3.1.2. Poprawienie standardów pracy nauczycieli

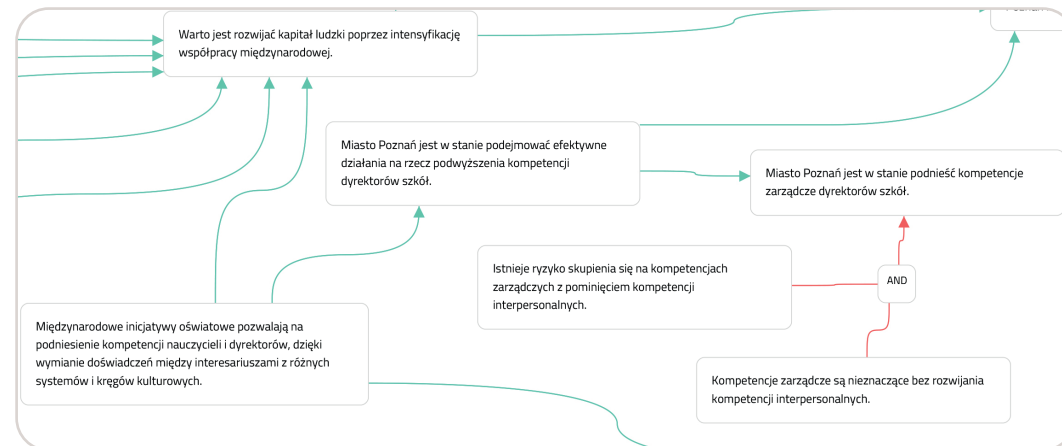
Dyskusja o standardach względem nauczycieli wzbudziła dużo kontrowersji. Można je sprowadzić do sceptycyzmu wyrażonego wobec biurokratyzacji i arbitralności standardów oraz skojarzenia standaryzacji z przeładowaną podstawą programową. Dyskusja ta doprowadziła do krytyki „pruskiego modelu edukacji” charakteryzującego się sztywnymi ramami nauczania, częstym ocenianiem ucznia z zapamiętanych informacji oraz dominacją formy wykładowej, co całościowo odbiera uczniom możliwość rozwoju kreatywności. Przedstawiono

propozycję przyjęcia modelu „szkoły minimalnej”, która realizuje minimum programowe, skupiając się za to na rozwoju relacji i kultywowaniu ciekawości. Kontrargument w postaci potrzeby zdobywania szczegółowej wiedzy celem kształcenia przyszłych specjalistów został skrytykowany. Wskazano, że jeśli oświata wspomagać będzie harmonijny rozwój umiejętności, samoświadomości i metod myślenia, doprowadzi to do rozbudzania ciekawości i pasji, a wiedza uzyskana przez nacisk szkolny nie jest w stanie dorównać wiedzy pasjonata.

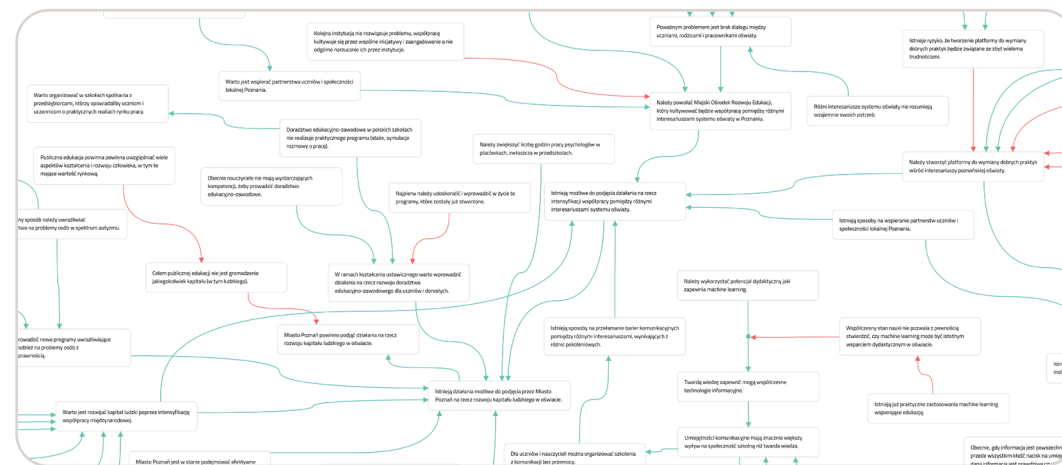
Kolejną omawianą perspektywą w kwestii kompetencji nauczycieli jest podniesienie prestżu zawodu nauczyciela. Wskazano, że społeczne postrzeganie zawodu nauczyciela jako atrakcyjnego dla osób kompetentnych rzutowałoby na możliwość postrzegania Poznania jako atrakcyjnego dla takich osób, lecz sugestią, że Miasto byłoby w stanie wpłynąć na to postrzeganie spotkała się z dużą krytyką. Zwrócono uwagę, że nie istnieje taka strategia Miasta, że wywieranie wpływu na interpretację wartości zawodu bez zmiany jego warunków byłoby manipulacją, oraz że nie da się podnieść zaufania społecznego odgórnie poprzez instytucję. Stwierdzono, że z jednej strony zaufanie należy budować poprzez indywidualną wartościową pracę, a z drugiej strony całe polskie społeczeństwo musiałoby pozytywnie postrzegać zawód nauczyciela i darzyć go zaufaniem. Jednym z aspektów tego postrzegania jest adekwatne wynagradzanie pracy nauczycieli i docenianie jej przez społeczeństwo – w takiej sytuacji zawód ten przyciągałby osoby kompetentne. Wskazano także na potrzebę poprawy systemu motywowania finansowego nauczycieli. Jako przykład podano, że część nauczycieli zainteresowana byłaby prowadzeniem zajęć pozalekcyjnych i kół zainteresowań, za które dostawałaby wynagrodzenie, gdyż wymagają one ich czasu i zaangażowania. Korzyścią z takich zajęć byłaby możliwość rozwoju uczniów w sferach ponadprogramowych i zwiększenie zainteresowania przedmiotem. Jako czynnik demotywujący wskazano także przeładowanie biurokracją.

3.1.3. Podwyższenie kompetencji dyrektorów

Zwrócono uwagę na potrzebę aktywnego działania na rzecz podniesienia kompetencji zarządczych dyrektorów szkół. Wskazano przy tym na ryzyko, że skupienie się na tych kompetencjach odbędzie się z pominięciem kompetencji interpersonalnych, co spowodowałoby, że zdobyte kompetencje okażą się nieznaczące w praktyce. Inną ścieżką rozwoju kompetencji dyrektorów są międzynarodowe inicjatywy oświatowe, realizowane poprzez wymianę doświadczeń między interesariuszami z różnych systemów oświatowych i kręgów kulturowych.

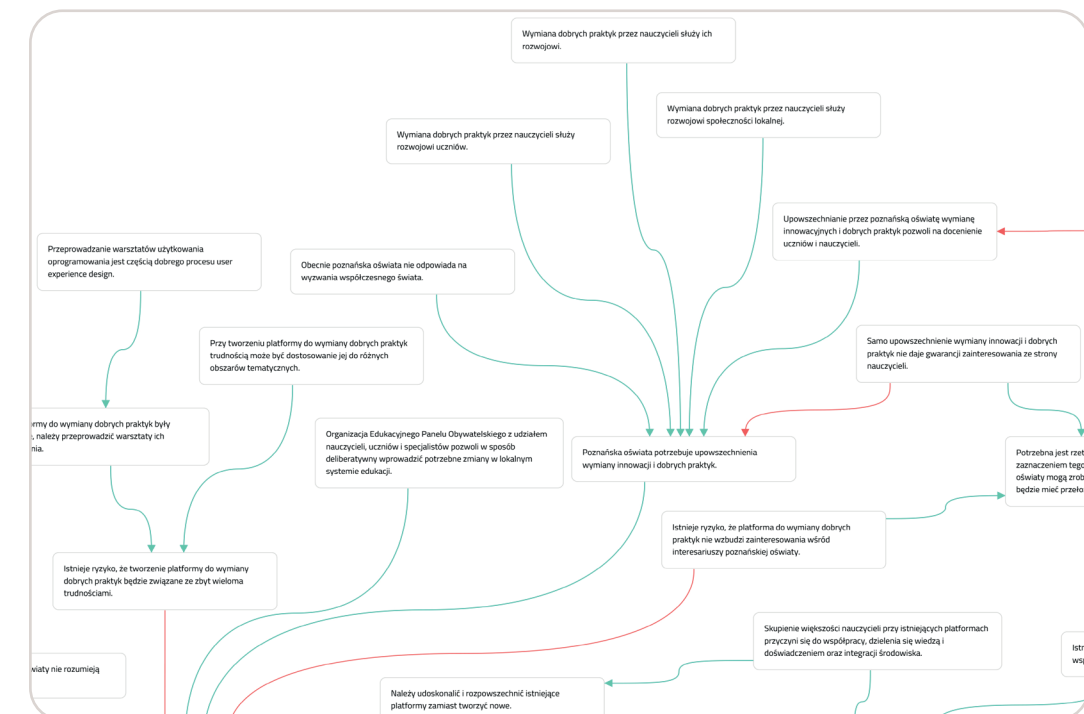
3.2. Intensyfikacja współpracy

Jako kluczowe metody intensyfikacji współpracy wskazano platformy do wymiany dobrych praktyk, przełamywanie barier komunikacyjnych pomiędzy różnymi interesariuszami, wspieranie partnerstw uczniów i społeczności lokalnej oraz wzmacnianie współpracy międzynarodowej. Miejski Ośrodek Rozwoju Edukacji mógłby pełnić rolę kultywatora tych metod współpracy.

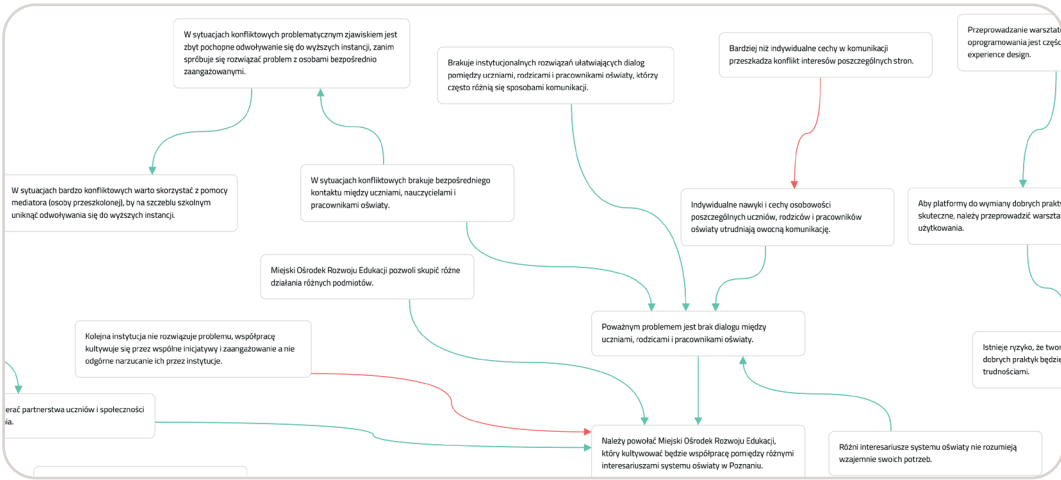
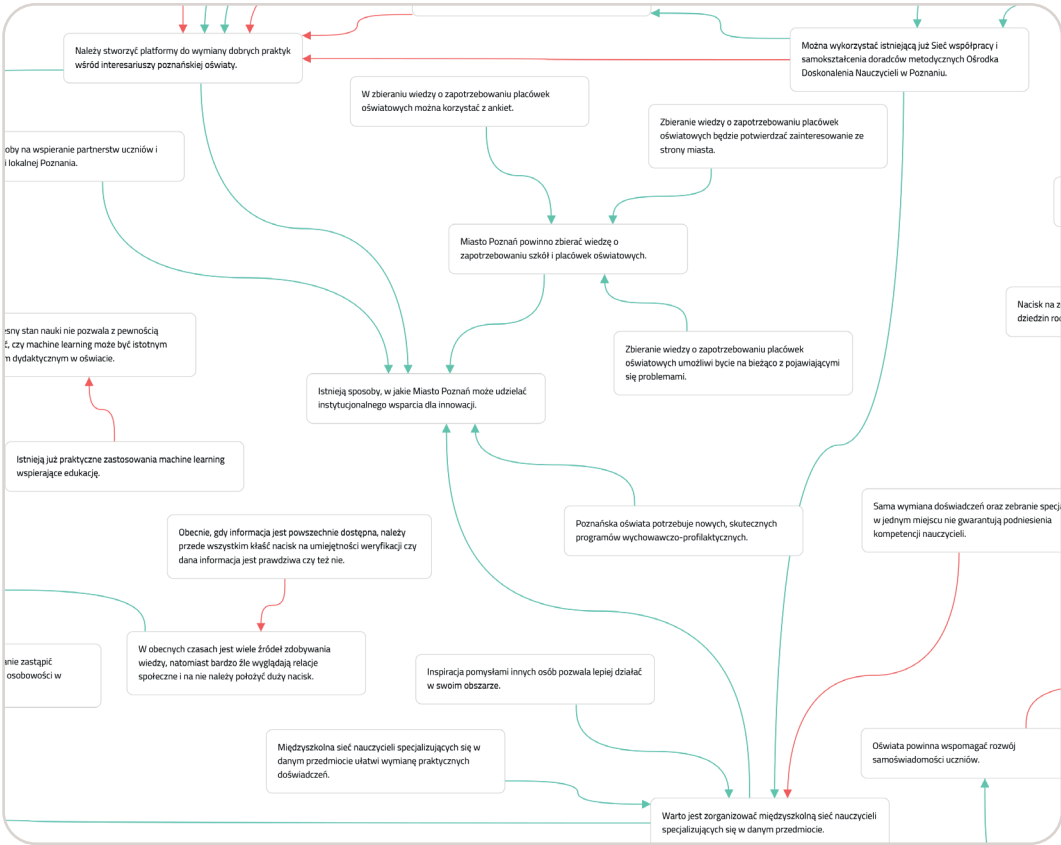
3.2.1. Wymiana dobrych praktyk

Jednym z głównych argumentów przemawiających na rzecz intensyfikacji współpracy jest wymiana dobrych praktyk, która służy rozwojowi uczniów, nauczycieli i społeczności lokalnej. Badani wskazali ich potrzebę, gdyż obecnie poznańska oświata nie odpowiada na wyzwania współczesnego świata – zabrakło jednak wiedzy na temat tego, co poszczególni jej interesariusze mogą zrobić dla innych i jakie to będzie miało przełożenie na rzeczywistość.

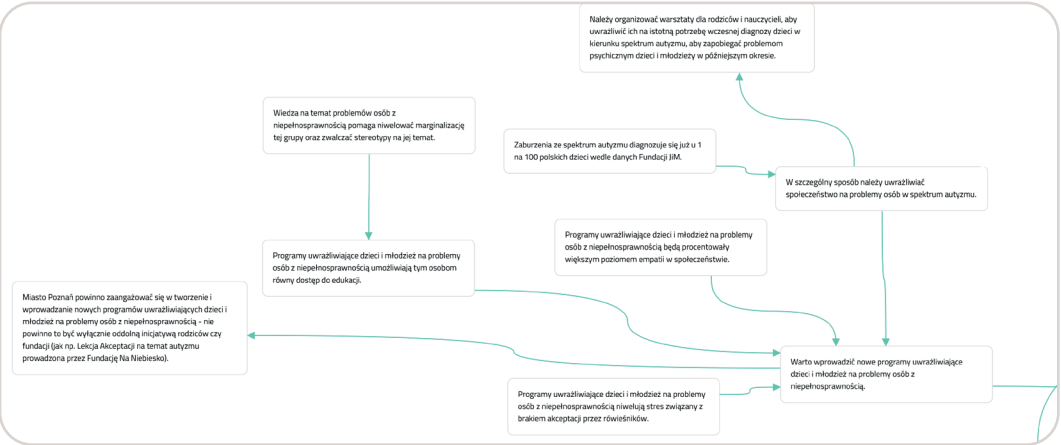

Dostrzegana jest wartość platform do wymiany wiedzy i dobrych praktyk, ale sceptycznie podchodzi się do tworzenia nowych rozwiązań, skoro istnieją obecne, które nie są dostatecznie wspierane. Występuje ryzyko, że tworzenie nowych platform spotka się z takimi trudnościami jak dostosowanie jej do różnych obszarów tematycznych albo potrzeba przeprowadzenia warsztatów z ich użytkowania. Uczestnicy sugerowali wykorzystanie istniejących sieci współpracy i samokształcenia do dzielenia się wiedzą i doświadczeniem oraz integracji środowiska. Można do tego wykorzystać np. sieć współpracy i samokształcenia doradców metodycznych Ośrodka Doskonalenia Nauczycieli w Poznaniu. Działaniem możliwym do wsparcia tego procesu byłoby celowe kultywowanie międzyszkolnej sieci nauczycieli specjalizujących się w danym przedmiocie. Tego rodzaju aktywność przyczyniłaby się do wsparcia innowacji w oświacie pod warunkiem, że podmiot koordynujący będzie działał

na podstawie wiedzy o zapotrzebowaniu szkół i placówek oświatowych. Proces zbierania informacji może odbywać się za pomocą ankiet, umożliwi bycie na bieżąco z problemami oświaty oraz będzie potwierdzać zainteresowanie ze strony Miasta.

brak wzajemnego zrozumienia potrzeb oraz nieumiejętność radzenia sobie z konfliktami np. zbyt pochopne odwoływanie się do wyższych instancji zanim spróbuje się rozwiązać problem z osobami bezpośrednio zaangażowanymi. Proponowane rozwiązania w tym zakresie to wprowadzenie szkoleń z komunikacji bez przemocy, mediacji w sytuacjach konfliktowych oraz wspieranie partnerstw uczniów i społeczności lokalnych, w których należy upatrywać przestrzeni na wymianę pomysłów i możliwości rozwoju. Podkreślone zostało, że współpracę kultywuje się przez wspólne inicjatywy i zaangażowanie, a nie odgórnie narzucone rozwiązania instytucjonalne. W kontekście intensyfikacji współpracy komunikacyjnych i przełamy-

4. Ankieta uzupełniająca po warsztatach

Celem ankiety było umożliwienie uczestnikom warsztatu uzupełnienia swoje wypowiedzi podczas warsztatów oraz dostarczenia informacji przydatnych do interpretacji (i wskazania priorytetów) wyników warsztatów. Ankiety zostały wypełnione przez 23 osoby. Należy zauważyć wysoką zbieżność konkluzji pochodzących z analizy map argumentacji z odpowiedziami ankietowymi.

4.1. Jakie są najważniejsze problemy i wyzwania do zaadresowania przez politykę oświatową Miasta Poznania 2030?

- Uczenie samodzielności myślenia, a nie tylko uczenia się na pamięć dużej ilości materiału,
- Skupienie nauki na egzaminach, zbyt ogólne podejście do uczniów (brak możliwości wybierania pojedynczych kursów przez uczniów),
- Równy dostęp dla wszystkich uczniów do dobrych szkół,
- Przygotowanie szkół do pracy w środowisku wielokulturowym,
- Rozwijanie kompetencji kluczowych, większe skupienie się na praktyce niż na teorii,
- Większe wsparcie dla edukacji rodziców na zebraniach na temat psychiki młodych osób,
- Bezpieczeństwo uczniów i zwiększenie możliwości udziału dzieci z biedniejszych rodzin w zajęciach,
- Równouprawnienie i antydyskryminacja,
- Brak zaufania do edukacji,
- Zbyt liczne klasy,
- Braki w posiadaniu sprzętu informatycznego i możliwości finansowych na ich zakup przez szkoły,

- Atrakcyjność zawodu nauczyciela
- Brak współpracy jednostek z różnych wydziałów,
- Wsparcie dla uczniów niepełnosprawnych. Windy w szkołach dla osób korzystających z wózków inwalidzkich,
- Małe zainteresowanie nauczycielami: brak dodatkowych kursów, rozwijanie kwalifikacji miękkich, ich autorytet,
- Rozwój aktywności i inicjatywy młodzieży,
- Usprawnienie zdalnego nauczania,
- Pozyskiwanie wykwalifikowanych nauczycieli oraz motywacja nauczycieli. Większa liczba zajęć dodatkowych oferowanych w szkołach, np. nauka języków,
- Zdrowie psychiczne, odporność psychiczna dzieci i nauczycieli, kompetencje XXI wieku, TIK,
- Podniesienie jakości świadczonej usługi edukacyjnej,
- Przygotowanie do zdalnego nauczania w nowym roku szkolnym ze względu na realne zagrożenie drugą falą pandemii – nie wszyscy uczniowie i uczennice mają dostęp do komputera/laptopa oraz Internetu. Nikt także nie pyta się nauczycieli i nauczycielek, czy mają jedno i drugie. Należy także wzmocnić finansowanie inicjatyw antydyskryminacyjnych poprzez dedykowane im stypendia oraz konkursy grantowe,
- Dodatkowe zajęcia w szkołach, które wyglądają inaczej niż zwykłe lekcje,
- Doświadczenie tego roku udowodniło jak bardzo oświata (nie tylko poznańska) jest niedostosowana do nagłej zmiany. Każda ze szkół musiała szybko wypracować swój własny system pracy zupełnie odmienny od systemów w innych szkołach. Sprawilo to ogromny problem nie tylko nauczycielom pracującym

w kilku szkołach, ale przede wszystkim rodzicom, których dzieci musiały korzystać z wielu platform, portali edukacyjnych. Wprowadzenie jednolitego systemu komunikacyjnego w sytuacjach kryzysowych ułatwiłoby funkcjonowanie w rzeczywistości wirtualnej. Ujednolicenie nie oznacza oczywiście narzucenia wszystkim identycznych rozwiązań, ale uprościłoby funkcjonowanie.

4.2. Jakie zasoby Miasta Poznania obecnie nie są dostatecznie wykorzystywane na rzecz uczniów, nauczycieli i pozostałych interesariuszy systemu oświaty?

Warsztaty, nauczanie kreatywne, wyjazdy na zielone szkoły, wymiana ze szkołami z zagranicy,

Nauczyciele nie są wystarczająco zaangażowani,

Nie wszystkie szkoły w Poznaniu są równo finansowane, co wpływa na rozwój i edukację dzieci i młodzieży, np. brak zaplecza dydaktycznego, pracowni przedmiotowych,

Współpraca z organizacjami pozarządowymi,

Współuczestniczenie w edukacji firm i przedsiębiorców,

Wyjścia uczniów na spektakle teatralne i filmy w kinach (np. Muza), które mogłyby być współfinansowane z budżetu Miasta w celu edukacji kulturalnej młodych,

Możliwość zajęć dodatkowych,

Instytucje kulturalne,

Skuteczne szkolenie,

Oferty muzeów,

Zaopatrzenie w sprzęt elektroniczny szkół,

Granty, innowacje, nowe rozwiązania,

Zaangażowanie we współpracę między interesariuszami,

Udostępnianie źródeł informacji uczniom,

Zasoby pieniężne uniemożliwiające sprawną naukę,

Miejsca, gdzie młodzież może się integrować i rozwijać. Szkoły nie korzystają z placówek, takich jak muzea, kina, ścianki wspinaczkowe itp.,

Przestrzeń miasta oraz samego urzędu – można by wykorzystać pomieszczenia na różnego rodzaju działania. Jest oficjalne partnerstwo Miasta Poznania z miastem izraelskim, ale tak naprawdę mało się dzieje w tej materii – są szkoły, które chciałyby realizować np. współpracę partnerską szkół. To partnerstwo jest zarówno zasobem, jak i wyzwaniem,

Dodatkowe wykłady, np. na temat ochrony środowiska,

Współpraca pomiędzy szkołami ponadpodstawowymi i uczelniami bardzo często jest oparta na indywidualnych kontaktach dyrektorów, nauczycieli czy rodziców. Brakuje lub jest zbyt mało rozwiązań systemowych, które umożliwiłyby równy dostęp uczniów do współpracy z uczelniami publicznymi i niepublicznymi.

Należy jednak zauważyć, iż większość poruszanych przez ankietowanych kwestii pozostaje poza kompetencjami Urzędu Miasta Poznania.

4.3. Co jeszcze powinno zostać wzięte pod uwagę przy planowaniu polityki oświatowej Miasta Poznania 2030?

Wzorowanie się na szkołach skandynawskich, aby dzieci miały większy kontakt z naturą i uczyły się metodą projektów,

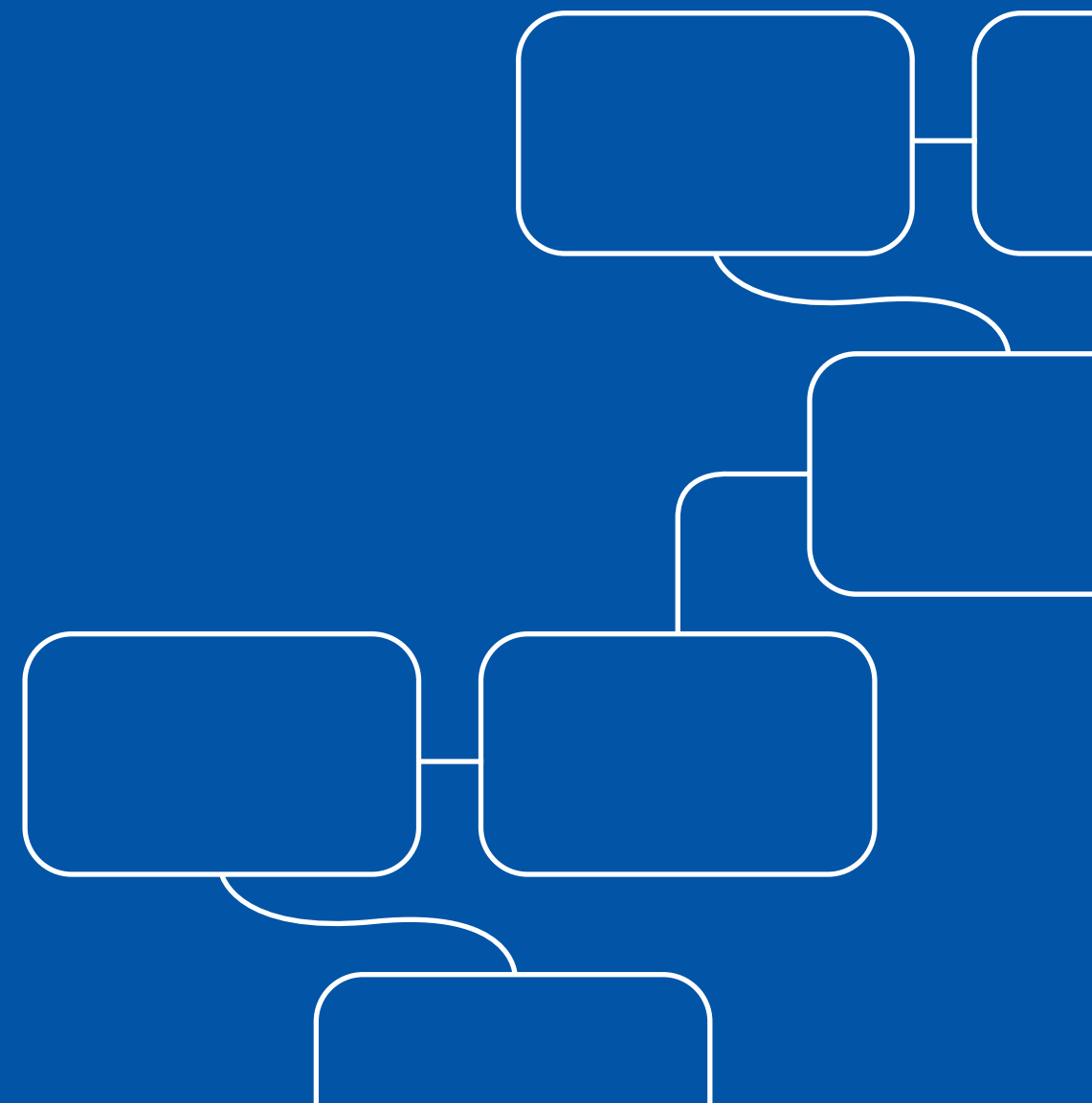
Kontakt władz miasta, władz oświatowych nie tylko z dyrektorami poszczególnych szkół, ale również z nauczycielami czy rodzicami,

Otwarcie na różnorodność,

- Współpraca z rodzicami, zmieniające się tempo życia, a przede wszystkim dzieci,
- Większe wsparcie dla szkoleń nauczycieli z zakresu informatyki i korzystania z materiałów on-line (np. tych udostępnianych przez MEN),
- Wychowanie przedszkolne,
- Zmniejszenie biurokracji,
- Rozwinięcie systemu e-oświaty,
- Potrzeby osób o specjalnych potrzebach edukacyjnych, dbałość o najłabszych uczniów,
- Współpraca pomiędzy szkołami,
- Międzynarodowe inicjatywy i tworzenie wspólnot np. nauczycielskich, uczniowskich,
- Aspekty zmian technologicznych i rynku pracy,
- Dobro młodych ludzi oraz zmieniająca się rzeczywistość, także ewentualne sytuacje kryzysowe,
- Mniejsza liczba uczniów w klasach,
- Konsultacje,
- Stworzenie platformy wymiany doświadczeń, uwag i poglądów,
- Przygotowanie specjalnego szkolenia dla nauczycieli i nauczycielek, którzy pracują z uczniami i uczennicami z doświadczeniem migracyjnym. Mamy takie dzieci na wszystkich poziomach edukacji powszechnej. Duża część z nich w ogóle nie mówi po polsku. Potrzebujemy pedagogów, którzy będą mieć kompetencje nauczania języka polskiego jako obcego (studia polonistycznie to za mało!),

- Ochrona środowiska,
- Nie ma korelacji pomiędzy potrzebami przedsiębiorców, a kierunkami kształcenia w szkołach kształcących w zawodach 3- i 5-letnich. Oczywiście nie wszystkich szkół to dotyczy, ale absolwenci szkół branżowych i techników często nie posiadają wiedzy i umiejętności poszukiwanych na rynku pracy.

Podsumowanie

Podsumowanie

Opracowując strategię oświatową dla Poznania na rok 2030 należy pamiętać, że polityka oświatowa łączy się z innymi obszarami, np. polityką rodzinną. Nasz system edukacji jest wciąż bardzo mocno zorientowany na rodzinę jako podstawową komórkę społeczną (Alpagu 2020), gdzie oboje rodzice są jednakowo zaangażowani w naukę dziecka, mają na to wystarczająco dużo czasu i wiedzy, a dzieci mają nieograniczony dostęp do pomocy edukacyjnych, np. komputera połączanego z Internetem. Przeorientowanie polityki oświatowej na rzeczywiste warunki jest pierwszym krokiem do daleko idących, pozytywnych zmian.

Wszelkie zmiany wprowadzane przez lokalny samorząd będą widziane w szerokim kontekście, a Poznań jako miasto dobrej edukacji ma szansę być odbierany jako miasto ogólnie dobre do życia. W związku z tym należy jasno odpowiedzieć na pytania o fundamentalne wartości na jakich ta polityka zostanie oparta: Jaką reputację chce mieć Poznań? Jakie korzyści miejski system oświaty może przynosić dla miasta i mieszkańców? Jaka jest oczekiwana wartość zwrotu inwestycji w miejski system oświaty dla Poznania?

Należy też przyjąć adekwatną do celu i zasobów strategię zmiany systemu. Badani wielokrotnie wyrażali sceptycyzm względem projektowania zupełnie nowych rozwiązań, które są obarczone ryzykiem doraźnego i powierzchownego podejścia do problemu, oraz zwracali uwagę na ich kosztowność finansową. Zdecydowanie większym wsparciem cieszyły się propozycje wykorzystania istniejących struktur i wiedzy do wspólnej diagnozy oraz adresowania problemów, a także usprawnienia istniejących rozwiązań, co nie tylko jest bardziej koszt-efektywne, ale także pozwala zidentyfikować i docenić wysiłki osób pracujących na rzecz rozwoju systemu oświaty.

Zarówno omawiane tematy, jak i perspektywy osób zaangażowanych w ich analizę były bardzo zróżnicowane. Pomiędzy różnymi warsztatami argumentacyjnymi oraz wynikami ankiet można znaleźć jednak pewne powtarzalności, które wyodrębnić można dla potrzeb zwięzłego podsumowania, zawartego poniżej.

Dobrostan w poznańskiej oświacie

Niekorzystne zjawiska i problemy:

- różne formy wykluczenia – rówieśnicze oraz w dostępie do edukacji osób o konkretnych potrzebach (obcokrajowcy, osoby niepełnosprawne, uczniowie zdolni, osoby dojeżdżające);
- potrzeba zwiększenia świadomości dbania o dobrostan psychiczny i fizyczny wśród wszystkich uczestników procesu edukacyjnego
- dojazdy do szkoły, prace domowe i zajęcia dodatkowe pochłaniające czas uczniów;
- potrzeba zwiększenia indywidualizacji procesu nauczania przy ograniczonych możliwościach czasowych nauczycieli.

Pozytywne zjawiska i szanse:

- profilaktyka psychologiczna – wczesne interwencje są mniej kosztowne od radzenia sobie z negatywnymi skutkami ich wystąpienia;
- upowszechnianie wiedzy o metodach kultywowania dobrostanu psychicznego i fizycznego w postaci szkoleń dla nauczycieli oraz metod angażowania uczniów;
- zwiększenie dostępności do edukacji dla grup o konkretnych potrzebach – pozwoli zwiększyć skuteczność nauczania;
- wzorowanie się na zagranicznych modelach wdrażania indywidualizacji w szkołach – pomoże uniknąć popełniania błędów przy implementacji rozwiązań;
- należy przeanalizować możliwości optymalizacji czasu pracy, przede wszystkim uproszczenie procedur biurokratycznych i redukcję pozalekcyjnych obowiązków uczniów.

Wątki do pogłębienia:

- rola profesjonalnego wsparcia psychologicznego w systemie oświaty;
- relacje interpersonalne – jak obecny system oświaty warunkuje przestrzeń do rozwoju pozytywnych i negatywnych relacji interpersonalnych, zarówno rówieśniczych, jak i pomiędzy grupami (nauczyciele, rodzice, uczniowie, administracja), oraz jak można systemowo wzmocnić pozytywne relacje;
- zapewnienie bezpieczeństwa uczniów nie naruszając przy tym ich prywatności;
- optymalizacja czasu, który można zagospodarować na celowe podnoszenie jakości życia interesariuszy systemu oświaty.

Kompetencje w poznańskiej oświacie**Niekorzystne zjawiska i problemy:**

- podstawa programowa nie uwzględnia należycie rozwijania kluczowych kompetencji u uczniów, w szczególności takich, które pomogą im odnaleźć się na nowoczesnym rynku pracy;
- przeładowana podstawa programowa składa się z dużej ilości wiedzy encyklopedycznej i obciąża zarówno uczniów, jak i nauczycieli;
- uczniowie wykazują niewielkie zainteresowanie tematyką nauczania;
- braki w kompetencjach cyfrowych u nauczycieli i braki w sprzęcie informatycznym.

Pozytywne zjawiska i szanse:

- współpraca z przedsiębiorcami i organizacjami pozarządowymi oraz doradcami zawodowymi pomoże

przybliżyć realia rynku pracy oraz nadać celowość kształtowania się kompetencji wśród uczniów;

- możliwe jest zastosowanie metody projektów (np. ekologicznych) oraz innych angażujących działań dydaktycznych;
- wzrost znaczenia umiejętności uczenia się (myślenia krytycznego, uczenia o uczeniu) pozwoli na efektywniejszy proces przyswajania wiedzy;
- nauczanie zdalne w czasach pandemii dostarczyło dużo wiedzy na temat realnych możliwości wykorzystania systemów informatycznych w oświacie, przez co precyzyjniej można zaadresować zauważalne problemy;
- dostrzegalna jest potrzeba, ale i chęć doskonalenia nauczycieli w zakresie praktycznych kompetencji cyfrowych i kompetencji miękkich (np. porozumienia bez przemocy) oraz przekazywania tych kompetencji uczniom.

Wątki do pogłębienia:

- zbadanie dobrych praktyk wynikających z doświadczeń uczenia poprzez projekty;
- możliwości angażowania uczniów i społeczności lokalnej w projekty na rzecz systemu oświaty, np. drobną pomoc w projekcie termomodernizacji budynku szkoły;
- możliwe do zastosowania modele zmniejszające konieczność przekazywania dużej ilości wiedzy, np. *szkoła minimalna*;
- monitorowanie wiedzy uczniów o podstawowych aspektach rynku pracy, przedsiębiorczości i planowania kariery;
- wskazanie sposobu efektywnej integracji kształcenia kompetencji miękkich, cyfrowych i myślenia krytycznego w system oświaty.

Kapitał ludzki w poznańskiej oświacie

Niekorzystne zjawiska i problemy:

- niski prestiż społeczny i atrakcyjność zawodu nauczyciela na rynku pracownika;
- zbyt niskie finansowanie działań zmierzających do pozyskania nowej kadry i doskonalenia nauczycieli;
- liczne obowiązki administracyjne wśród kadry pedagogicznej;
- brak właściwej współpracy i bariery komunikacyjne między poszczególnymi grupami interesariuszy.

Pozytywne zjawiska i szanse:

- możliwość nawiązywania współpracy międzynarodowej, partnerstw z organizacjami pozarządowymi oraz wspierania inicjatyw oddolnych uczniów pozwoli wspólnie rozwiązywać problemy za pomocą większych zasobów;
- wspieranie i rozwijanie istniejących sieci współpracy i inicjatyw oddolnych przekształcając je w przestrzeń do wspólnej dyskusji wszystkich osób zaangażowanych w edukację; przedsięwzięcia te mogą skutecznie odciążyć finansowo, kadrowo i/lub merytorycznie niektóre aspekty działalności oświaty, umożliwić wymianę doświadczeń, ująć wspólne problemy z wielu różnych perspektyw, budować poczucie sprawczości i samorządności, wzmocnić pozytywny wizerunek Poznania jako miasta przyjaznego mieszkańcom;
- wielu badanych podkreślało, że największą wartością prowadzonych konsultacji jest dla nich przekazanie swoich opinii na temat miejskiej polityki oświatowej innym osobom w nią zaangażowanym; dostrzegany jest potencjał dialogu; koordynacja współpracy poprzez miejski Ośrodek Rozwoju Edukacji powinna opierać się na bliskim kontakcie i wypracowywaniu rozwiązań nie tylko dla interesariuszy, ale i wraz z interesariuszami.

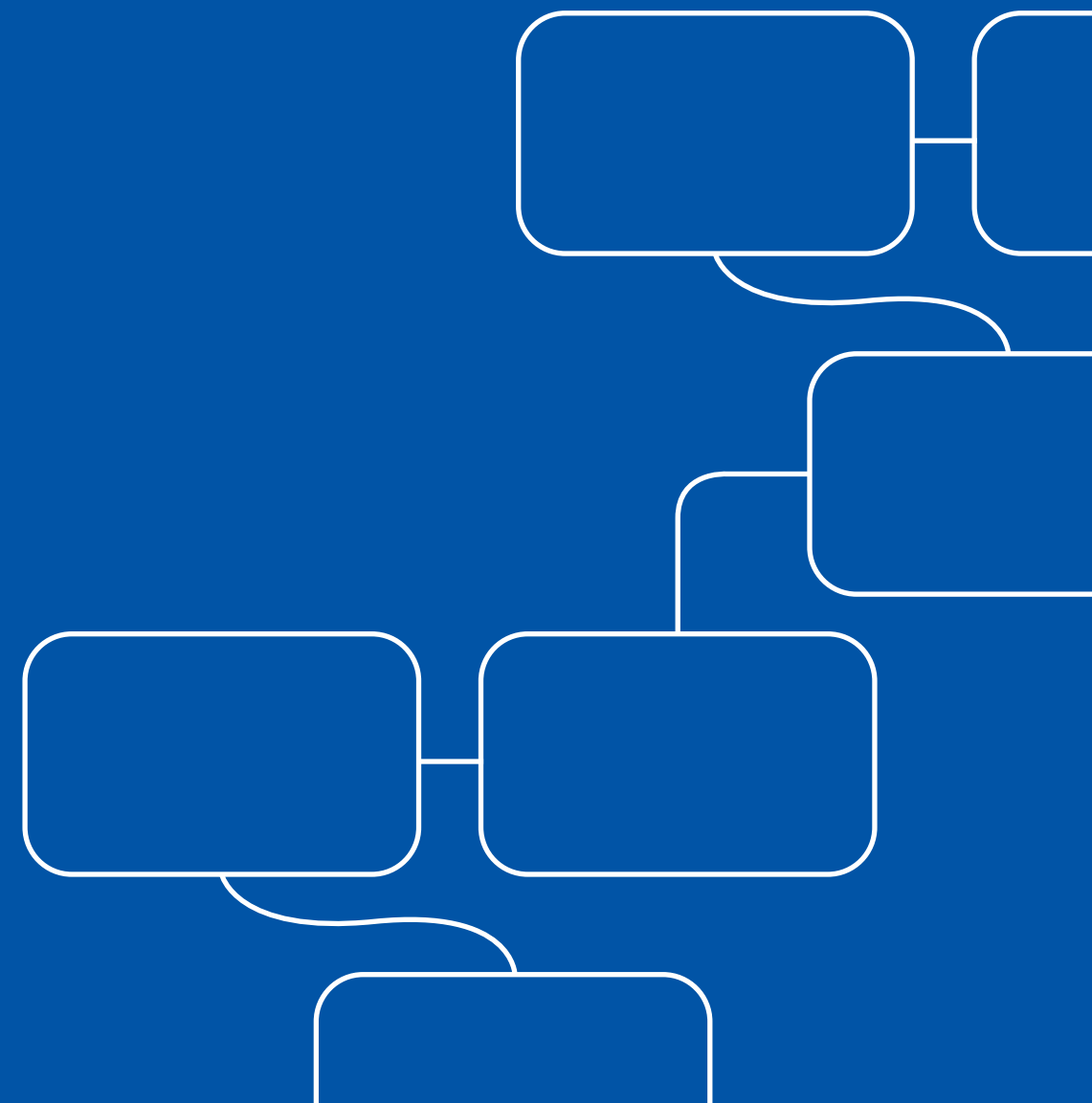
Wątki do pogłębienia:

- istnienie sieci współpracy (także międzynarodowej) w poznańskim systemie oświaty; powody efektywności lub braku efektywności danej struktury; sposoby usprawnienia i rozwinięcia istniejących sieci współpracy;
- silne i słabe strony aktywnych platform współpracy nauczycieli;
- rozpoznanie, które kompetencje i standardy względem nauczycieli mają oddziaływanie pozytywne, a które negatywne na ich zawód;
- wskazanie, co wpłynęłoby na zwiększenie prestiżu zawodu nauczyciela.

Powyższe sygnały uzyskane od badanych wskazują na pewien zestaw spostrzeżeń wspólny dla wszystkich omawianych obszarów; bez zaadresowania ich bardzo trudno będzie prowadzić skuteczną politykę oświatową.

WSZYSTKIE MAPY ARGUMENTACJI ORAZ ANKIETY
DOŁĄCZONE SĄ JAKO ZAŁĄCZNIKI DO RAPORTU

Załączniki do raportu

Szczegółowy opis priorytetów strategicznych dla polityki oświatowej Miasta Poznania

Priorytety strategiczne dla polityki oświatowej Miasta Poznania 2030			
Nazwa priorytetu	Słowa kluczowe związane z danym priorytetem	Powiązanie z Ośmioma Kompetencjami Kluczowymi	Powiązanie z strategią ogólną Miasta Poznania 2030
		Rozwój których kompetencji wpisuje się w realizację danego priorytetu	Priorytety strategiczne Strategii Miasta Poznania 2030
Edukacja klimatyczna	Projekty ekologiczne, organizacja z życia szkoły wokół potrzeb zmian klimatycznych, kompetencje nauczycieli w zakresie edukacji klimatycznej, procesy i treści nauczania zawierające komponenty edukacji klimatycznej, inwestycje w infrastrukturę powiązane z wyzwaniami klimatycznymi, zwiększenie stopnia internacjonalizacji,	- kompetencje w zakresie rozumienia i tworzenia informacji - kompetencje matematyczne oraz kompetencje w zakresie nauk przyrodniczych, technologii i inżynierii, - kompetencje osobiste, społeczne i w zakresie umiejętności uczenia się, - kompetencje obywatelskie, - Kompetencje w zakresie przedsiębiorczości, - kompetencje w zakresie świadomości i ekspresji kulturalnej	- Silna Metropolia - Nowoczesna przedsiębiorczość - Zielone, mobilne miasto - Przyjazne osiedla - Wspólnotowość i dialog społeczny
Równość w edukacji	Włączenie społeczne, partycypacja, edukacja inkluzywna, równe traktowanie, demokratyzacja, sprawiedliwości, zwiększenie stopnia internacjonalizacji Działania na rzecz eliminacji różnego rodzaju wykluczeń i marginalizacji, działania na rzecz uczniów uzdolnionych, edukacja inkluzywna, edukacja kulturalna dla uczniów szkół technicznych i branżowych, psychologowie w przedszkolach	- kompetencje cyfrowe, - kompetencje osobiste, społeczne i w zakresie umiejętności uczenia się, - kompetencje obywatelskie, - kompetencje w zakresie świadomości i ekspresji kulturalnej	- Przyjazne osiedla - Wspólnotowość i dialog społeczny

Edukacja bliższa potrzebom rynku pracy	Mechanizmy współpracy i komunikacji pomiędzy kluczowymi aktorami, kompetencje nauczycieli odpowiadające potrzebom pracodawców, Urząd Miasta jako facylitator procesów współpracy, zwiększenie stopnia internacjonalizacji	- kompetencje w zakresie rozumienia i tworzenia informacji - kompetencje w zakresie wielojęzyczności, - kompetencje matematyczne oraz kompetencje w zakresie nauk przyrodniczych, technologii i inżynierii, - kompetencje cyfrowe, - kompetencje osobiste, społeczne i w zakresie umiejętności uczenia się, - kompetencje obywatelskie, - Kompetencje w zakresie przedsiębiorczości, - kompetencje w zakresie świadomości i ekspresji kulturalnej	- Silna Metropolia - Nowoczesna przedsiębiorczość - Zielone, mobilne miasto
Edukacja zapewniająca ubezpieczenie uczniom	Dobrostan psychiczny, dobrostan fizyczny, ogólna satysfakcja z życia, jakość relacji rówieśniczych	- kompetencje w zakresie rozumienia i tworzenia informacji - kompetencje cyfrowe, - kompetencje osobiste, społeczne i w zakresie umiejętności uczenia się, - kompetencje obywatelskie, - kompetencje w zakresie świadomości i ekspresji kulturalnej	- Przyjazne osiedla - Wspólnotowość i dialog społeczny
Podwyższenie kompetencji nauczycieli i dyrektorów szkół	Rekrutacja, szkolenia, systemy motywacyjne, instytucjonalne wsparcie, standardy kompetencyjne, mające na celu podwyższenie autorytetu nauczyciela, internacjonalizacja	- kompetencje w zakresie rozumienia i tworzenia informacji - kompetencje w zakresie wielojęzyczności, - kompetencje matematyczne oraz kompetencje w zakresie nauk przyrodniczych, technologii i inżynierii, - kompetencje cyfrowe, - kompetencje osobiste, społeczne i w zakresie umiejętności uczenia się, - kompetencje obywatelskie, - kompetencje w zakresie przedsiębiorczości, - kompetencje w zakresie świadomości i ekspresji kulturalnej	- Nowoczesna przedsiębiorczość - Zielone, mobilne miasto - Przyjazne osiedla - Wspólnotowość i dialog społeczny

Wsparcie instytucjonalne dla innowacji	„Miejski Ośrodek Rozwoju Edukacji”, upowszechnianie innowacji i dobrych praktyk, partnerstwa uczniów i społeczności lokalnej, programy wychowawczo profilaktyczne, doradztwo edukacyjno-zawodowe dla uczniów i dorosłych	J.w. (wszystkie osiem kompetencji)	- Silna Metropolia - Nowoczesna przedsiębiorczość
Działania na rzecz intensyfikacji współpracy pomiędzy różnymi interesariuszami	Dialog społeczny, wymiana dobrych praktyk, platformy dzielenia się wiedzą, internacjonalizacja	J.w. (wszystkie osiem kompetencji)	- Silna Metropolia - Przyjazne osiedla - Wspólnotowość i dialog społeczny

Ankieta przedwarsztatowa 1

Polityka oświatowa miasta Poznania

Poniższe pytania składają się na anonimową ankietę przed warsztatową. Wybrane z niej wątki będą przedmiotem dyskusji grupowych, pogłębianych przy użyciu systemu komputerowego mapowania argumentacji.

Na każde pytanie proszę udzielać tylko jednej odpowiedzi. Powinna ona być sformułowana jako pełne, choć możliwie krótkie zdanie i możliwie najbardziej precyzyjne.

Ważniejsze jest, żeby udzielić odpowiedzi konkretnej (tzn. poprawnie i jasno sformułowanej) aniżeli pewnej (tzn. takiej co do której się ma 100% racji). Proszę się nie martwić, ew. wątpliwości wyjdą na warsztatach w procesie argumentacji.

Należy pamiętać o tym, że odpowiedzi powinny być zrozumiałe przez osoby z innych środowisk, więc prosimy dostarczać kontekstu potrzebnego do zrozumienia wypowiedzi i nie używać skrótów myślowych.

Zebrane odpowiedzi mogą wpłynąć na kształtowanie polityki publicznej miasta.

*Wymagane

1. Adres e-mail *
-
2. Jaka jest największa przeszkoda dla nauczycieli i nauczycielek w spełnianiu misji edukacyjnej?
-
3. W jaki sposób miejski system oświaty może usuwać przeszkody w pracy nauczycieli i nauczycielek, dla sprawnego wykonywania misji edukacyjnej?
-
4. W jaki sposób rodzice uczniów i uczennic mogą angażować się w usuwanie przeszkód w pracy nauczycieli i nauczycielek, celem sprawnego wykonywania misji edukacyjnej?
-

5. Współczesny świat wymaga od uczniów i uczennic wielu kompetencji takich jak zdolność do odnalezienia się na rynku pracy, innowacyjność, umiejętność uczenia się przez całe życie, świadomość ekologiczna, przeciwdziałanie dyskryminacji, czy myślenie krytyczne. Jaka jest największa przeszkoda w zdobywaniu tych kompetencji przez uczniów i uczennice?

6. W jaki sposób uczniowie i uczennice mogą skutecznie rozwijać przydatne im kompetencje? (Chociażby niektóre z kompetencji wymienionych w poprzednim pytaniu.)

7. W jaki sposób rodzice, we współpracy z systemem oświaty, mogą wpływać na rozwój kompetencji przydatnych uczniom i uczennicom?

8. Jaki jest największy problem związany z dobrostanem psychicznym uczniów i uczennic?

9. W jaki sposób miejski system oświaty mógłby poprawić dobrostan psychiczny uczniów i uczennic?

10. W jaki sposób rodzice mogą wpływać na poprawę dobrostanu psychicznego uczniów i uczennic?

Ankieta przedwarsztatowa 2

Polityka oświatowa miasta Poznania

Poniższe pytania składają się na anonimową ankietę przedwarsztatową. Wybrane z niej wątki będą przedmiotem dyskusji grupowych, pogłębianych przy użyciu systemu komputerowego mapowania argumentacji.

Na każde pytanie proszę udzielić tylko jednej odpowiedzi. Powinna ona być sformułowana jako pełne, choć możliwie krótkie i możliwie najbardziej precyzyjne zdanie.

Ważniejsze jest, żeby udzielić odpowiedzi konkretnej (tzn. poprawnie i jasno sformułowanej) aniżeli pewnej (tzn. takiej, co do której się ma 100% racji). Proszę się nie martwić, ew. wątpliwości ujawnią się na warsztatach w procesie argumentacji.

Należy pamiętać o tym, że odpowiedzi powinny być zrozumiałe przez osoby z innych środowisk, więc prosimy dostarczać kontekstu potrzebnego do zrozumienia wypowiedzi i nie używać skrótów myślowych.

Zebrane odpowiedzi mogą wpłynąć na kształtowanie polityki publicznej miasta.

*Wymagane

1. Adres e-mail *

2. Jaki jest największy problem we współpracy pomiędzy różnymi interesariuszami systemu oświaty w Poznaniu?

3. W jaki sposób miejski system oświaty może instytucjonalnie wspierać innowacje?

4. Jakich kompetencji najbardziej brakuje nauczyciel(k)om i dyrektor(k)om szkół w Poznaniu?

5. W jaki sposób miejski system oświaty mógłby lepiej przygotowywać uczniów i uczennice do wejścia na rynek pracy?

6. W jaki sposób miejski system oświaty mógłby poprawić edukację ekologiczną uczniów i uczennic?

7. W jaki sposób miejski system oświaty mógłby poprawić bezpieczeństwo uczniów i uczennic?

8. Jaki jest największy problem w zakresie równości w edukacji uczniów i uczennic w Poznaniu?

9. W jaki sposób miejski system oświaty mógłby przeciwdziałać różnego rodzaju wykluczeniom i marginalizacji uczniów i uczennic?

10. W jaki sposób miejski system oświaty mógłby poprawić dobrostan psychiczny i fizyczny uczniów i uczennic?

Ankieta powarsztatowa

Ankieta uzupełniająca polityka oświatowa miasta Poznania 2030

Prosimy o udzielenie, krótkich, acz precyzyjnych odpowiedzi na poniższe 3 pytania. Mają one charakter uzupełniający względem warsztatów z mapowania argumentacji na systemie "Swarmcheck". Odpowiedzi będą pomocne dla interpretacji wyników i sporządzenia raportu końcowego.

Należy pamiętać o tym, że odpowiedzi powinny być zrozumiałe przez osoby różnych środowisk, więc prosimy dostarczać kontekstu potrzebnego do zrozumienia wypowiedzi i nie używać skrótów myślowych.

1. Jakie są najważniejsze problemy i wyzwania do zaadresowania przez politykę oświatową Miasta Poznania 2030?

2. Jakie zasoby Miasta Poznania obecnie nie są dostatecznie wykorzystywane na rzecz uczniów, nauczycieli i pozostałych interesariuszy systemu oświaty?

3. Co jeszcze powinno zostać wzięte pod uwagę przy planowaniu polityki oświatowej Miasta Poznania 2030?
